

Takács Anna (12. c)

Az aluljáró (részletek)

Alkonyodott, mire odaértünk. Az ég pipacsvörös színben virított, és a hajunkat lágy szellő lobogtatta meg. Igen nagy szerencse, hogy a karunk nem lobogott, és az égi tűz nem gyújtotta fel a parkban lévő, egymagában árválkodó fát. Igazából ezzel a leírással illusztrálni szerettem volna a következőkben történeteket, de hamarabb elrontottam, mint ahogyan azt gondoltam. Remélem, hogy azért a szituáció drámaiságát kellően vissza tudom adni, de ha mégsem, a kedves olvasó egy percig se aggódjon, ugyanis semmit sem veszít vele. Tehát mindketten ott álltunk a parkban. Nem volt senki se körülöttünk. Éppen azon gondolkodtam, hogy jó lenne néhány virágot, vagy legalább egy kis füvet ültetni ide önkéntes munka keretében, mikor hirtelen Timi sírós hangon megszólalt. Körülbelül fél órán keresztül beszélt arról, hogy mennyire szereti Matyikát, és hogy még akkor is szerette, amikor Matyika más lánnyal volt. Továbbá kitért arra a részre is, hogy most végre szakítottak, úgyhogy most már mindennek jól kéne alakulnia. „Akkor meg miért nem? Mikor összeszedtem a bátorságomat és megmondtam neki, hogy mit érzek, egyszerűen kinevetett! Miért?” Mondanivalójának ezek a mondatok álltak a középpontjában. Hangosan felsírt és nem tudott több szót kimondani. ...Próbáltam valami vigasztalót mondani, de csak néhány közhelyes mondat jutott eszembe, mint a „minden rendben lesz”, meg „több hal is van a tengerben”, továbbá a „na, majd odamegyek, és jól fejbe rúgom azt a szemétládát.”

*

- Szóval emlékszel, hogy mondtam neked a múltkor, hogy a szüleim elvisznek a vidámparkba. Na, hát el is mentünk a hétvégén. Tutira nem fogod elhinni, hogy mi történt velem! Szóval ott állok, fagyival a kezemben egy pad mellett. Mindegy milyen pad, a lényeg, hogy ott volt az a hatszög alakú valami. Tudod, az a durva izé. Á, nem igaz, hogy nem tudom a nevét! Szóval az a cucc, amire felszállnak az emberek, aztán fejjel lefelé pörgeti őket, meg ilyenek. Figyelsz te rám egyáltalán?

- Nem.

- Hát pedig figyelned kéne, mert most jön az izgi rész. Szóval ott álltam, és néztem, hogy szerencsétlen emberek hogy sikoltoznak ott fejjel lefelé, meg minden. Na és akkor hirtelen nagyon durva dolog történt. De tényleg nagyon az volt. Szóval ott ült fejjel lefelé egy hapsi is, és hirtelen eleresztette az a valami, ami tartotta. Majdnem lezuhant a földre, de valami atléta lehetett, vagy nemtom, mert az utolsó pillanatban megfogta azt a korlátcuccot, ami ott volt. Hát én majd eldobtam az agyam! Az emberkéek fent nem vették észre, mert ugye el voltak vele foglalva, hogy fejjel lefelé lógnak. És lent is csak én, meg még egy-két ember vette észre szegény pasast. Nemtom, hogy a gép irányítói mivel voltak elfoglalva, de tuti nem oda figyeltek, mert szépen pörögtek tovább, mintha mi se történt volna. Na és akkor a pasi iszonyat vicceset mondott, vagyis kiáltott. Nem volt szívбайos az biztos. Halál nyugodtan ott lógott, és akkor azt kiáltotta, hogy izé. Mit is mondott? Ja, megvan! Szóval odaszólt a szomszédjának és udvariasan megkérte, hogy ha lehet, esetleg kiabálhatnának együtt, hogy eresszék le a gépet, mert már nem élvezi annyira. Most komolyan! Azt mondta, hogy már nem élvezi! Nagyon kész volt a csávóka. A vége az lett, hogy fent elkezdtek együtt kiabálni, meg néhány emberke odament ahhoz az irányító micsodához és bekiabáltak, hogy engedjék már le szerencsétlent.

*

Délután, amikor Réka hazaért, hangos nyávogásra lett figyelmes. Ahogy kinyitotta az ajtót, kiszaladt rajta a macska.

- Mi történt Bajusz? Nem szoktál így üdvözölni. Vagy már nagyon éhes vagy?

Réka elővette az uzsonnáról elhozott szalámis kenyeret és letette a macska elé. Bajusz gyorsan neki is látott a szalámik kibányászásához. Eközben Réka belépett az ajtón. Furcsának találta, hogy nem hallotta nagymama hangját. Hiszen minden nap boldogan szokta üdvözölni Rékát, ahogy benyit az ajtón.

- Nagymama megjöttem, merre vagy?

Néhány percig még szólongatta, majd észrevette őt. Ott feküdt a konyha hideg kövezetén. Réka néhány pillanatig megilletődve bámulta, majd elsikoltotta magát és elfordult. Nem merete megnézni a pulzusát, amúgy is tudta, hogy mi lenne az eredmény. Eszébe jutottak nagymama utolsó hozzá intézett szavai és kérése. Ettől kicsit erőre kapott, és bár a szíve hangosan vert, a könnyei pedig vég nélkül folytak, mégis megpróbálta összeszedni magát. Először kiborította a táskáját, majd berohant a szobájába és néhány ruhát gyűrt bele. Kapkodva nyitotta ki nagymama titkos fiókját, amiben a nyugdíját tartotta. Elrakta a pénzt is, végül kifelé menet meglátta a fotelben a befejezett, hat méter hosszú, színes sálát. Újra folyni kezdtek épphogy csak elapadt könnyei. Végül a sálát is elrakta a táskájába. Majd elbotladozott a telefonig. Könnyeitől nem látta, hogy mit tárcsáz, ezért többször is eltévesztette a mentők számát. Végül sikerült felhívnia őket.

- Kérem, segítsenek! A nagymamám összeesett, és nem tudom, hogy most mit csináljak!

Fuldoklott a sírástól, de valahogy mégis sikerült elmondania a címet. Miután letette a kagylót, kirohant a házból. A macska még mindig evett, bár a szalámikat már sikeresen elpusztította, így most éppen a vaját nyalogatta le a kenyérről. Réka megragadta a macskát, aki szerencsére nem tanúsított komolyabb ellenállást, és elrohant a háztól olyan messzire, amilyen messzire csak tudott.

*

- Hallanod kell ezt a történetet! Itt amúgy sem történik semmi érdekes, csak várjuk a csodát, meg az adakozó kedvű polgárokat. Különben sem hallani ilyen lehetetlen történetet minden nap gyermekem, nem is értem miért pont velem esett meg a dolog. Tudnod kell leányom, hogy nekem van egy fiam. Idén fejezné be az egyetemet, ha nem hagyta volna ott az a léhűtő. Nem tudom hol ronthattam el a nevelését, de biztosan nem fogod elhinni, hogy mit tett velem az az ilyen-olyan. Egyszer csak megjelent a házamban, és követelte, hogy adjak neki pénzt. Ugyanis ő valami rossz társaságba keveredett és adósságot halmozott fel. Azt is elmondta, hogy otthagyta az egyetemet. Micsoda egy rettenetes gyerek! És ráadásul az én aprócska nyugdíjamat követelte! Szinte kitépte a kezemből a pénzt, majd se szó, se beszéd, bevágta maga után az ajtót. Legközelebb a kórházban tértem magamhoz. Azt mondták, hogy sokk ért és elájultam. A fiam vett észre, mikor visszafordult valamiért. Hát arra gondoltam, hogy mégsem lehet olyan rossz az a gyerek, ha már egyszer megmentette az életem. Megkértem az egyik ápolónőt, hogy legyen szíves előkeríteni valahonnan az én drága fiamat, de helyette csak az egyik barátja látogatott meg. Szörnyű, miket nem mondott nekem az a fiatalember. Azt mondta, hogy a fiam teljesen biztos volt abban, hogy meghalok, s eladta a házamat, abból kifizette az adósságát és elrepült külföldre. Nem hagyott hátra mást maga után, mint egy koporsót és

egy sírhelyet. Még a temetésemet se bonyolította volna le, hanem arra a fiatalemberre bízta rá. És se címet, se telefonszámot nem hagyott. Néhány nap múlva kiraktak a kórházból és végül ide kerültem Feri szomszédságába.